

Croniques

CATALUNYA NORD

joan-daniel bezsonoff

Sant Jordi a Perpinyà | He llegit, no recordi on, que se celebrava Sant Jordi a Perpinyà abans de l'annexió. Quan era jove, no se'n parlava cap bri. Al tombant dels anys noranta, amb la presència d'elegits catalanistes d'Unitat Catalana al govern de Jean-Paul Alduy, aquesta festa es va revitalitzar. Sant Jordi a Perpinyà —com a la resta de Catalunya Nord— no és ben bé Sant Jordi. Si la diada s'escau en dissabte o diumenge, la seua celebració al nord coincideix

amb el Principat. En canvi, si el calendari no ho vol, la festa té lloc el dissabte més a prop del 23 d'abril.

Quinze anys enrere, signava llibres a Cotlliure quan un jove matrimoni de barcelonins em vingué a saludar, contents de tornar a viure Sant Jordi pocs dies després de la diada. Coneixereu la mateixa sensació si tracteu russos. Tretze dies després del Cap d'any, celebren l'any nou ortodox —el vell any nou, Старый Новый год (*Stariii Novii god*)— romanalla de l'antic calendari julià que els russos seguien fins a la revolució. Així, el meu avi rus Mitrofan Tikhonovix Bezsonov va néixer a Voronezh el 7 d'agost del 1901, que era el 20 d'agost a l'Europa catòlica i protestant. Una festa és més bella i més nostàlgica si es pot celebrar dos cops seguits.

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Rafel Nadal, XI premi M. Àngels Anglada | L'institut Ramon Muntaner de Figueres ha culminat l'onzena edició del premi que porta el nom de l'escriptora. Concedit a obra narrativa publicada, aquesta vegada l'escollida ha estat *Quan en dèiem xampany*, del periodista gironí Rafel Nadal. Com cada any d'aquests onze, l'escriptor guardonat s'ha avingut a dedicar el dia de la con-

cessió a les activitats que els promotors —el Muntaner— li tenen reservades: a les dotze del migdia és rebut pel director —ara Francesc Canet i fins fa un parell d'anys Joan A. Poch— i és obsequiat amb la col·lecció de publicacions que versen sobre l'institut; a dos quarts d'una el premiat protagonitza una roda de premsa a la biblioteca del centre, i cap a les dues comparteix àpat al Duran amb una dotzena més que són del jurat, l'AMPA i l'equip directiu. Enguany Nadal i els de sobretaula més fàcil l'han compartida fins a les sis; dos quarts de vuit i sessió fotogràfica, just abans que, a les vuit, hom celebri l'acte acadèmic que culmina la jornada amb el parlament del glossador, aquesta

vegada Carles Capdevila, director del diari *Ara*, i la intervenció del mateix guardonat. Per rematar la jornada, al claustre de l'exconvent un *finger buffet* permet mesurar l'entregent del guardonat. El de Rafel Nadal, excel·lent.

Reformes a l'Hostal Empúries | Els del país s'hi refereixen com a cal Gambo. És un hotel centenari que hi ha a la platja del Portitxol, entre l'Escala i la llegendària fundació romana. Al lloc, el 1907 hom va erigir-hi Villa Teresita, una petita baluerna que havia de facilitar la despesa als arqueòlegs barcelonins que, sota la direcció tècnica de Josep Puig i Cadafalch i política de Prat de la Riba, van iniciar les excavacions rigoreses del jaciment greco-romà. Josep Paradís «El Gambo» l'amplia el 1914, i el 1919 ja és l'hostal que avui podem veure, edifici exquisit al qual fa uns anys va ser afegida una capsa de mistos —més menjador i més habitacions— que no casa amb les formes i volums de l'original, alçat segons l'elegant noucentisme popular del moment. Ara el conjunt acaba de ser sotmès a les actualitzacions que el client d'avui considera imprescindibles: aire condicionat, insonorització, funcionalitat, sostenibilitat, hort ecològic, spa..., això sí, tot d'acord amb la filosofia de l'hostal originari.

Cinc estrelles | Capacitat per a 800 residents servits per 500 treballadors especialitzats. Espai exclusiu de 300.000 m², dels quals 61.642 construïts. Cost

>> *L'Hostal Empúries és un monument del municipi de l'Escala inclòs en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. Imatge de l'any 2009.*

PATRONAT DE TURISME COSTA BRAVA PIRINEU DE GIRONA

de 108,99 milions d'euros. Els estadants ocupen mòduls distints, cadascun dels quals amb sales de televisió, d'entrevistes i de descans, biblioteca, menjador, etc. Aquests residents, per a les relacions humanes, culturals i esportives, sempre tan bàsiques, disposen de serveis de locutori, comunicacions, biblioteca i aules, tot perfectament climatitzat; pavelló poliesportiu, exteriors amb pistes de tennis, pàdel... i la joia de la corona: una piscina olímpica que centra el conjunt de les instal·lacions. Qui se senti indisposat compta in situ amb servei d'infermeria i de psiquiatria, i qui, avorrit, vulgui allunyar el tedi, disposa de 210 places per ensinistrar-se en distints oficis, així com la possibilitat sempre tan entretinguda de participar en tasques de cuina, fleca, magatzem, bugaderia o a la botiga que ven tota classe de *gadgets*. Cap reixa els ha de protegir de les inclemències humanes: 800 càmeres en circuit tancat i unes bones dotzenes de policies vetllen per la seva tranquil·litat. A la presó de Figueres.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

El Casino Castellerenc | En la línia de recuperació d'edificis emblemàtics, els habitants de Castell d'Aro podrien veure aviat la rehabilitació de l'antic Casino Castellerenc, que va estar 66 anys en funcionament i que va tancar les portes com a tal el 1958. L'immoble, situat al costat del Castell de Benedormiens i del Museu de la Nina, havia estat lloc de reunió dels veïns del nucli, que hi jugaven a cartes, escoltaven la ràdio, llegien la premsa, hi assistien a conferències i obres de teatre, o simplement s'hi trobaven per xerrar una estona. L'Ajuntament de Castell-Platja d'Aro va comprar l'edifici abans de l'estiu, i ja hi té un projecte de remodelació per convertir-lo en un espai cultural de la vila, respectant els elements arquitectònics singulars, com ara una antiga sala de ball a doble alçada amb

>> *La Bòbila Vella de Palafrugell (gener 2014).*

una galeria de fusta interior. Una bona notícia per al municipi, però també per a la cultura en general, atesa la gran importància que aquests casinos van tenir en la seva època per a la difusió i el manteniment de l'esperit social i cultural entre la població.

Els forns de suro negre | Els antics forns de suro negre de la Bòbila Vella de Palafrugell ja es poden visitar. Es tracta d'un patrimoni d'un alt valor per a la història del sector surer. Són els forns més antics de les seves característiques que es conserven a l'Estat espanyol. Ara convenientment restaurats, es van començar a construir l'any 1913, a iniciativa de l'empresa Miquel, Vincke y Meyer (més tard, Manufacturas del Corcho), i a finals dels anys setanta van ser venuts a l'empresa Bertran. La fàbrica va funcionar fins a l'any 1988. La introducció del suro negre va ser molt important per al sector de l'època perquè era un material d'alta qualitat i innovador. Es tracta d'un aglomerat obtingut a partir de suro granulat que queda aglutinat per la mateixa resina natural, sense que cal-

gui afegir-hi cap aglutinant artificial. Reciclable i reutilitzable, no desprèn gasos tòxics ni és atacable per insectes o paràsits.

Els 40 anys de Les Veus de Parlavà

| Al Baix Empordà, són nombrosos els grups musicals, corals i orquestres que s'han format en les últimes dècades del segle xx i en els inicis del XXI. Molts s'han quedat pel camí, però alguns — bastants — perduren, tot i que no sempre amb un gran ressò mediàtic. Entre els petits grups que han aconseguit sobreviure per l'empenta dels seus impulsors, hi ha Les Veus de Parlavà, creat el 1974 i format en els seus inicis per Isidre Jordi, Vicenç Gatiús, Quim Llovet, Salvi i Emili Gispert, Francesc Xavier Pigem i Ramon Coll. Dels set, ara, quan fa 40 anys de la seva fundació, queden en actiu Jordi, Llovet i els Gispert. Amb el seu repertori de música clàssica inicial fins a les cançons populars i tradicionals religioses, la cançó de taverna i les havaneres, Les Veus de Parlavà, com altres petits grups amb una trajectòria discreta, han aconseguit fer-se un lloc en el panorama musical gironí.

LA CERDANYA *sandra adam*

L'Oficina de Turisme de Puigcerdà es renova | En la seva lluita per la promoció del turisme, l'Ajuntament de Puigcerdà acaba de fer una gran aposta. Des de la regidoria de Turisme, s'ha optat per traslladar l'Oficina de Turisme d'un carrer poc cèntric al bell mig de la plaça de Santa Maria. Així doncs, la nova oficina s'emplaça als peus del campanar de l'antiga església de Santa Maria, destruïda el 1936. Aquest canvi suposa un impuls cap a la difusió i promoció del nostre territori i, a més, el servei al visitant agafa molt de protagonisme ja que gairebé és impossible no trobar-ne la seu. De fet, en un mes, ja ha triplicat el nombre de visites.

Amb aquesta iniciativa, s'ha aprofitat també per restaurar i arranjar la part inferior del campanar, la qual s'ha tancat amb vidre però respectant-ne l'estructura. A més, s'ha restaurat la portalada de marbre rosa i s'ha facilitat l'accés a dues criptes excavades al subsòl. Al voltant del monument, s'ha aixecat una de les arcades que formava part de la columnata esquerra de la nau central. De la mateixa manera, s'han deixat a la vista alguns murs perimetrals i parts de columnes que s'han localitzat durant l'excavació.

Un dels punts positius és que el preu de la visita al campanar es manté a 1,5 euros, la qual cosa assegura l'èxit pel que fa al nombre de visitants.

L'església de Sant Climent de Tallorta | El Govern ha decidit declarar Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN), en la categoria de monument històric, l'església de Sant Climent de Tallorta, al municipi de Bolvir.

Aquesta església, edificada el 1667 pel bisbe d'Urgell Simeó de Guinda i Apeztegui, consta d'una planta d'una nau amb tres capelles laterals. Destaca per la seva decoració pictòrica barroca, que és una referència d'aquest estil a la Cerdanya.

Amb aquesta qualificació, aquest monument queda protegit sota les

DAVID JUVENTINY

>> *Festa de la declaració d'Olot com a Vila Gegantera.*

lleis estatals i s'inclou en la llista d'elements patrimonials catalogats des de 1985. Així doncs, s'afegeix a la llista de BCIN cerdans, que inclou el castell de Llúvia, l'església de Santa Eugènia de Nerellà i l'església de Santa Maria de Talló, entre altres.

Malgrat que un monument tingui la denominació de BCIN, a la Cerdanya és difícil poder-lo visitar en condicions. Des d'aquí és oportú fer una crida als responsables de la cultura de la nostra comarca per tal que posin en marxa un projecte de visites als diferents monuments protegits per poder-los mostrar al públic en general.

LA GARROTXA *joan sala*

Els gegants d'Olot fan 125 anys | Enguany se celebra una data simbòlica dels gegants de la capital de la Garrotxa. A la ciutat ja hi havia anteriorment uns gegants, atribuïts a l'escultor Ramon Amadeu, que, alhora, n'havien substituït d'altres anteriors i ben documen-

tats. Josep Berga i Boix, el pintor i mestre de l'Escola de Belles Arts, sempre molt vinculat a tots els esdeveniments locals, va suggerir fer-ne uns de nous, que es van estrenar el dia de Corpus de l'any 1889. Ell no era escultor i va encarregar a dos bons alumnes seus, Miquel Blay i Celestí Devesa, la confecció dels caps i les mans del gegant i la gegantessa, i ell es va encarregar de dissenyar-los i dibuixar la vestimenta. El resultat va ser molt bo. Observant-los es fa evident que uns bons escultors van modelar les figures, que han estat molt estimades per la població —tant pels petits com pels grans—, i quan surten al carrer —que ho fan només dues vegades a l'any, per Corpus i per les festes del Tura— apleguen tot un seguici que els aplaudeix. Les cercaviles són multitudinàries, i constitueixen així mateix un extraordinari pol d'atracció ja que, quan els gegants interpreten els seus balls, són corejats pels assistents a la plaça Major. Han esdevingut figures emblemàtiques. Enguany Olot ha estat declarada Vila Gegantera, motiu pel qual van venir moltes parelles de gegants d'arreu, que van acompanyar aquests avis més que centenaris. Va ser una festa molt bonica i tot un espectacle!

Besalú, una història centenària |

S'ha pogut veure durant tot l'estiu en aquesta població una exposició titulada «Besalú i l'arqueologia, una història centenària», en la qual s'han reunit per primera vegada un conjunt de peces arqueològiques que havien aparegut en diverses èpoques a Besalú i han estat guardades durant tot aquest temps en diferents institucions museístiques del país. Ara s'han pogut contemplar, algunes per primera vegada. També es van celebrar a la vila les XII Jornades d'arqueologia de les comarques de Girona, en les quals diversos professionals del ram van parlar dels darrers treballs de recerca i investigació sobre aquesta especialitat. De fet, durant les Jornades és quan es va obrir l'exposició que comentàvem, organitzada pel Departament de Cultura de la Generalitat i la seu gironina del Museu d'Arqueologia de Catalunya.

La vespa asiàtica | L'estiu passat aquesta vespa vinguda de terres llunyanes va fer la guitza, i de quina manera, a diverses comarques, i concretament a la Vall d'en Bas. En aquest municipi se'n va localitzar un niu després de molta recerca i molts esforços per part de professionals, fins i tot proveïts de mitjans aeris i sofisticats aparells. La vespa asiàtica fa els seus nius a les

parts altes dels arbres, sovint en llocs de difícil accés. Li agraden les valls fluvials i és molt agressiva amb les abelles autòctones, que captura per alimentar les seves larves. Depreda les abelles de tal manera que fa disminuir de forma alarmant l'activitat apícola, però també causa problemes a la producció agrícola, ja que hi ha moltes espècies vegetals que necessiten ser pol·linitzades. Es fa una crida a qui en detecti un niu que es posi ràpidament en contacte amb el cos d'Agents Rurals. La vespa asiàtica és una espècie invasora que es reproduceix i s'escampa amb molta rapidesa.

EL GIRONÈS

dani vivern

Per sèquia seculorum | Ara fixa't que, després de gairebé dos segles d'estar en mans de particulars, els Ajuntaments de Bescanó, Salt i Girona tenen des de fa unes setmanes la titularitat de la sèquia Monar. Crec que és una bona notícia. En primer lloc, estem parlant d'una estructura que es remunta al segle XI, i que mereix, mal sigui per la seva importància històrica, l'atenció de l'Administració. No

solament ha estat des de l'edat mitjana la base de les hortes de Bescanó, Salt i Santa Eugènia, sinó la font d'energia de diverses centrals elèctriques i factories que han donat feina a aquestes poblacions, i també a Girona. I, a més, l'Onyar, en el seu pas pel Barri Vell gironí, adquireix una certa dignitat fluvial gràcies al cabal d'aquesta estructura hidràulica. Sense la Monar, la imatge dels vells ponts gironins quedaria força desproporcionada. Per tant, és bo i necessari que aquests consistoris –amb l'ajut de la Generalitat– puguin efectuar-hi les reparacions pertinents. Costi el que costi.

Sí, però no | Fornells de la Selva es queda sense un servei que ja tenia coll avall. La nova Clínica Girona –l'entitat compleix enguany el seu 75 aniversari– no sortirà del clos municipal de la ciutat, i sembla que es farà cap al sector Hipercor-Citroën. La decisió no ha agradat gens a Fornells, ja que –diu el seu alcalde– s'havia treballat molt i s'havien superat moltes dificultats per establir un Pla director del sistema sanitari a la conurbació gironina, que incloïa la construcció de la Clínica Girona en aquest municipi al sud de la capital, per completar la tríada hospitalària juntament amb l'hospital Josep Trueta al nord i l'hospital Santa Caterina a l'oest.

A can Ryanair també diuen una cosa i en fan una altra. El cas és no deixar en pau el mapa de rutes des de i cap a l'aeroport de Girona. Sembla que el Prat els enllamineix força més. Per la seva banda, l'Administració diu que ja en té prou de finançar vols, i –tant si vols com si no vols– el cas és que ens quedarem sense volar barat a París i Londres. I no s'entenen gaire les raons de la companyia, que al·lega que van més plens els aparells en ruta a i des de Polònia que no pas els de les dues clàssiques destinacions de tota la vida. Misteris de la nova Europa.

Àpats d'alta volada | Girona s'està desprenent molt de pressa dels tòpics de ciutat grisa i anodina. Fa poques setmanes, la plaça de la Independència bullia de gent –una part notable de la qual estrangers– que feia tastets de menges i de vins del país en el més clàssic esperit de les mostres gastro-

>> **La sèquia Monar al seu pas per Salt.**

nòmiques al carrer tan habituals, per exemple, a Galícia. I això no és tot. L'Ajuntament gironí i l'empresa IXCE han signat un acord per muntar una plataforma que penjarà sobre l'Onyar, a tocar el Pont de Pedra, i sobre la qual se serviran àpats a cura de cuiners destacats de la demarcació. La combinació de gastronomia i vistes més que directes a les emblemàtiques façanes de l'Onyar s'anomena VOL Espai Gastronòmic Girona - Catalunya. El VOL, que té una capacitat per a 18 persones, promet ser un èxit, ja que, ja abans de la seva instal·lació ja compta amb reserves fetes fins a finals d'estiu. Es preveu que l'experiència duri tot un any. I vés a saber: potser acaba essent una nova icona ciutadana a perpetuïtat.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

«**Gartstròmia**» | Sort que a vegades el nom no fa la cosa, perquè la difícil pronúncia de «Gartstròmia», a més de rimar amb «mòmia», podria incitar a menystenir una proposta atractiva, viva i suggeridora: agermanar art i gastronomia, com ja havia fet anys enrere el malaurat artista local Lluís Vilà. A finals de maig es va celebrar a Banyoles aquesta fira, que constava de diferents espais: un de mostra i venda de productes, un de tastets i degustació de productes gastronòmics de Banyoles i comarca, un de tallers i exposicions i una ruta d'espais de restauració. A la plaça Major, com no podia ser d'altra manera, s'hi van mostrar i vendre productes. El recorregut artístic i gastronòmic passava per 21 punts en els quals artistes i cuiners locals, treballant en equip, van oferir propostes molt diverses amb tècniques i estils variats: taules de restaurants vestides d'art, quadres elaborats amb pigments d'aliments, escultures de pa amb art especial, menús estrambòtics, suggeriments de perruques comestibles, exposicions inspirades en experiències gastronòmiques, escultures i menús eròtics...

>> Cartell de la fira de «Gartstròmia», que agermana art i gastronomia.

Per art de màgia | M'escriu el meu nebot demanant-me que parli de la quarta edició del festival de màgia «Troba'm», organitzada per l'associació Tenim Poca Feina en conveni amb l'Ajuntament de Banyoles. Els dos espectacles amb més èxit van ser el d'Antonio Díaz, «El Mago Pop», al Teatre Municipal amb el seu espectacle *La asombrosa historia de Mr Snow*, i el de Dani DaOrtiz, considerat el millor especialista en cartomàgia de l'Estat, al claustre del Monestir, en el marc de l'Exposició de Flors. Al parc de la Muralla, s'hi celebrà la Gala Màgica amb alguns dels millors mags de l'Estat. S'ha finançat amb una campanya de micromecenatge de comerços i particulars. «Seria bo que en parlessis, *uncle*, i ho podries lligar en com, per art de màgia, s'esdevenen dimissions polítiques, abdicacions reials, marxes dels capitans del Barça i et retallen l'espai de les cròniques. No t'has plantejat seriosament desaparèixer tu també?».

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

La veu silent de la pedra | Formar part del llarg llistat d'indrets arreu del món que la UNESCO ha declarat me-

reixedors del preuat qualificatiu «Patrimoni de la Humanitat» és font d'orgull i satisfacció. La portalada de Ripoll és un magnífic vestigi d'aquells temps en què la irrupció del romànic va transformar la nostra geografia en un referent europeu, quan els monestirs escampats per prades i valls eren fogars on quallava la nostra cultura alhora que s'erigien en eina poderosa i essencial per construir i vertebrar el país. Aquesta distinció sol projectar el nom del lloc escollit als mitjans de comunicació, i hi ha qui somia que aquesta difusió pot ser benèfica per a la nostra vila ja que incrementarà l'allau de visitants atrets per l'esquer d'una joia artística mundialment reconeguda. Tanmateix, qui valori la menció des d'un punt estrictament crematístic ha d'acceptar que caldrà millorar l'àmbit dels serveis si volem que els resultats aflorin. Abans que res, però, hi ha un repte que hauríem de satisfer prèviament: l'íntim reconeixement des de casa nostra a un patrimoni mil·lenari excepcional que massa sovint negligim.

La casa embriuada | Cada poble ofereix racons singulars, perfils originals sovint capriciosos, que esdevenen emblemàtics. La silueta inequívoca de Camprodon rau en les corbes del seu pont, però hi ha paratges menys ortodoxos que imposen la seva imatge inesborrable. Qui ha visitat la vila s'haurà

endut vius dins la memòria el contorns fantasmagòrics de Can Roig. El pas del temps ha marcat les seves urpes en un edifici singular construït per l'arquitecte Simó Cordoní a principis del segle xx, i que va conèixer la seva edat d'or quan la vall camprodonina era la destinació d'estiueig muntanyenc per a la burgesia barcelonina. Habilitat com a hospital de campanya durant la Guerra Civil, va quedar deshabitat en acabar la contesa i darrerament el seu deteriorament es preveia irreversible. Tanmateix, l'Ajuntament ha arribat finalment a un acord amb els propietaris amb la finalitat de rehabilitar l'edifici i donar l'ús que es mereix a una de les múltiples joies que el modernisme va bastir a la nostra comarca.

LA SELVA

joan domènech

Sils: l'estany i l'entorn | Enguany se celebren els deu anys del Centre d'Informació de l'Estany de Sils, i s'han previst una sèrie d'actes per celebrar, doncs, al llarg d'aquest 2014. Cal remarcar, per cert, que s'acaba de publicar un cens de les aus aquàtiques hivernants en aquesta zona —cens que s'està fent des del 2001—, la quantitat de les quals

s'ha comprovat que, en el cas d'algunes espècies —els ànecs, per exemple— va de baixa. Només s'ha detectat un nombre d'exemplars normal en el cas dels xarxets i dels collverds. Les espècies més estables són els ardeids (bernats pescaires, martinets...) i els rapinyaires. Els limícoles també han disminuït (el becadell, sobretot). Les causes del fenomen poden raure en la pressió humana sobre un espai més aviat petit, l'escassa aigua que hi va haver la tardor passada a l'estany, i la manca de gestió i actuacions dels últims anys. Per contra, enguany s'ha fet una crema controlada a la zona de l'estany per reduir l'acumulació de biomassa que compromet el moviment de la fauna que hi habita.

Lloret: campanya publicitària

Els estaments turístics i, òbviament, l'Ajuntament, han tirat endavant una campanya a favor de la imatge de Lloret que, a parer de la majoria de gent, toca de peus a terra i desvirtua el clixé que circula, sovint, de la població costabravenca. La propaganda comença fent referència a algun dels tòpics atribuïts a la vila de *Marina* i, tot seguit, apunta possibilitats diferents i espais i accions gairebé inèdits, que Lloret de Mar ofereix i que poden omplir a plena satisfacció tota una estada de vacances, més enllà d'allò que la gent suposa com a situacions habituals a la vila marineria. Acaba amb un eslògan simpàtic

que es resumeix amb aquestes frases: «Vine, viu-lo. Comparteix Lloret. Viu Lloret». La intenció és bona, i considerem que la campanya és reeixida. Només cal que els serveis municipals de tot ordre —la policia, sobretot— i els mateixos empresaris hotelers i d'activitats similars ajudin a fer complir els mínims perquè tot això es faci realitat.

Blanes: adéu a les monges del Cor de Maria

L'edat i la manca de noves vocacions han aconsellat a les monges del Cor de Maria de Blanes de replegar-se cap a la casa mare d'Olot i deixar el seu col·legi en mans d'una fundació. La congregació havia estat fundada pel canonge Joaquim Masmitjà a la ciutat dels volcans l'any 1848 perquè es dediquessin a la formació de les nenes i nois sense recursos. L'any 1880, sis religioses van arribar a Blanes per fundar un nou col·legi i convent. Cinc anys abans, el 6 de novembre, havien fundat també un col·legi a Lloret. Aquest no va arribar als cent anys de vida ja que, entorn del 1970, les monges que hi quedaven van passar a engruixir la comunitat blanenca. Ara és Blanes que perd l'acció de les religioses, després de gaudir de la seva feina durant 134 anys: noranta a l'edifici del carrer del Forn de la Calç, prop de la riera, i la resta en el col·legi edificat al peu de la muntanya de Sant Joan, després que el 1970 adquirissin unes vinyes en el sector del Mont-Ferrant.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Exportem Vicenç Bou | En el seu moment també se'l van quedar a Barcelona. Vicenç Bou va fer el salt de Torroella de Montgrí al Paral·lel amb les seves sardanes, des que el 1915 «El saltiró de la cardina» va tenir lletra, apta per ser cantada per cupletistes com Pilar Alonso o Mercè Serós. Va resultar que les seves melodies eren caramels de menta per a la veu, llamineres, però, per a alguns crítics, poc vitamíniques. Amb Bou va esclatar la música gironina com a fenomen de país i de masses, dècades abans de *Sopa de Cabra* i del rock català. S'hi va quedar més de deu anys, vivint-hi una bohèmia daurada que sempre va recordar amb emoció quan va tornar a la vila vella.

Enguany el flabiolaire dels Montgrins i l'autor de «Llevantina» ha tornat a Barcelona, en forma d'exposició. Produïda pel Museu de la Mediterrània, aprofitant el seu fons arxivístic, i comissionada per Oriol Oller, musicòleg i tible —un altre empordanès transportat a Barcelona—, «Vicenç Bou. De la Plaça al Paral·lel» ha recordat i engrunat l'exitosa trajectòria del compositor més popular. I ho ha fet en la línia renovadora dels recents estudis sobre la sardana, sense tants prejudicis puristes que han encarronat el gènere. Després de can Quintana, l'exposició s'ha pogut veure al Museu d'Història de Catalunya, aprofitant que Barcelona és la capital de la sardana. Que una exposició així traspassi els límits del comtat d'Empúries ha de ser notícia per força.